

KAR SİYAHİ

Melek Yazıcı

Editör

Ayşe Sağlam

Kapak Tasarımı

Yusuf Anar

Son Okuma

Büşra Şahin

Mizanpaj

Neşe Siyamoglu



ISBN: 978-625-7237-51-2

1. Baskı: Haziran 2022

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altıntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

İÇİNDEKİLER

HİKÂYELER	1
Aklımda Sen Varsın	3
Anlatmak Yetmez, Yaşamak Lazım	7
Anneanneye Mektup	9
Ben Bu Dünyayı Anlayamadım	10
Beni de Yanına Al	12
Bir Tek Gece Vardır İnsanın Hayatında	13
Değerli	15
Dilektepe	17
Duman Kokusu	19
Gelmeli Miydik?	21
Hatırlamıyorum	26
Hatırlıyorum	27
Hayaldi	28
İyi Türkü Çığırından Al	31
Kader Mi?	32
Kaktüs Hafize	36
Kaptanın Seyir Defterinden	37
Kar Siyahtı	39
Kendime Mektup	42
Keşke Beni Görebilsen	43
Koca Roma, Küçücük Ayten	45
Leyla	48
Memur Çocuğu	50
Neydim, Ne Oldum?	52
Rüya	53
Sen de Mi?	54
Sev, Dedi Gönlüm	56

Son	58
MÂNİLER	59
ŞİİRLER	65
Gelmesen de Olur	67
Sen de Bana Gel	68
KÜÇÜK HİKÂYELER	69
Beyaz Atlı Prens	71
Dağlar	72
Her Şeyi Silip Atacak Olsam	73
Kıskandım	74
Kuru Fasulye	75
Meditasyon Günlüğüm	76
Mevsim Kış	77
Sevgi Doluyum	78

Yıllar içinde yazarken tüm kalbiyle bana destek olan değerli eşim Fahri Bülent Yazıcı'ya, kitabımın oluşum sürecinde benimle birlikte heyecanlanan, sevgisini ve desteğini hep hissettiren kızım Melda Yazıcı'ya, yazmam için beni yüreklendiren ve özellikle *Mâniler* bölümünün tamamını kendisine adadığım oğlum Nuğman Buğra Yazıcı'ya teşekkür ederim. Sözcüklerimden hikâyeye doğru uzanan bu eşsiz yolculukta iyi ki vardınız.

HİKÂYELER

AKLIMDA SEN VARSIN

Aklında, müdürüyle yaptığı ve adına kısmi vedalaşma diyeceği görüşmeden sağ salim çıktığı düşüncesi dolanırken uçağın minik penceresinden aşağıyı görmeye çalışıyordu.

“Ne kadar kalabalık, hiç boş yer yok. Ufacık... Ben bu karmaşa içinde neler yaşadım.” derken kendi sesinden irkildi ve yanındaki beyefendiye, “Pardon,” dedi. “Size rahatsızlık vermedim umarım.”

Gözleriyle hiç önemi yok, der gibi baktı delikanlı ve elindeki kitabı okumaya devam etti. Oysaki birileriyle konuşmak istiyordu Selenay. Anlatmak, anlatmak... Hiç susmadan. Şükrediyordu şu anda sağ olduğu için. “Doğurmayacaksınız!” diye bağıırıyordu Rafet. “Aldıracaksın o piçi. Benden olduğunu nereden bileyim? Evliyim ben, anlamıyor musun? Seni öldürürüm.” diyerek üstüne yürüdüğünde can havliyle kaçarak havalimanına gitmiş ve kalkan ilk Paris uçağına binmişti; eşyasız ve kimseye bir şey söylemeden. Sıkça iş seyahatine gittiğı için pasaportu yanındaydı ve vizesinin de bitmesine uzunca bir zaman vardı.

“Bir isteğınız var mı? Kahve ya da çay...” diyen hostesin sesiyle irkildi.

“Bir kahve alabilir miyim lütfen?” Birden acıktığını hissetti. “Bir de peynirli sandviç.” En son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu. Zaten bu aralar mide bulantısından dolayı yemek de yiyemiyordu. Henüz sekiz haftalık hamileliği. Sevdiği adam, Müdür’ü Rafet’e bunu nasıl söyleyeceğinin provasını günlerce yapmıştı.

“Aşkım. Sana bir sürprizim var. Küçük Rafet gelebilir.” *Yok yok, başka bir şekilde söylemem lazım.* “Seni seviyorum Rafet. Evlensek, bir çocuğumuz olsa ne iyi olur değil mi?”

“Kahveniz ve sandviçiniz.” dedi hostes.

Yanındaki delikanlı, kahvesi dökülmesin diye yardımcı oldu. Selenay nazikçe teşekkür etti ve “Ben Selenay.” dedi elini uzatarak.

“Ben de Burak.” dedi delikanlı.

“Saatim yok da ne kadar kaldı Paris’e?” diye sordu Selenay.

“İki saat.” dedi delikanlı ve kitabını okumaya devam etti.

Bir saatir yanında oturan delikanlıya dikkatlice baktı. Evet, ODTÜ Siyasal’dan sınıf arkadaşı Burak Yılmaz’dı. Heyecanla “Burak, beni tanımadın mı? Sınıf arkadaşın Selenay ben.” dedi.

“Hiç dikkatli bakmadım,” dedi Burak. “Nasılsın Selenay?”

Anlatacak çok şey yaşayan genç kadın soluksuz anlattı, anlattı, anlattı.

“Özür dilerim. Başını şişirdim sanırım.” diyerek gözlerini kapatıp başını diğer tarafa çevirdi. Keşke hep çocuk kalsaydık, diye geçirdi içinden. Babasının kara gözlerini, ufak tefek annesini ve erkek kardeşini hatırladı. Ne kadar mutlulardı. Kendisi de tıpkı annesi gibi ufak tefek, çelimsizdi. Çok güzel gözleri vardı, babası gibi kara kara. Saçları her zaman uzundu. Çok başarılı bir öğrenciydi. ODTÜ’yü kazandığında ailesi onun için elinden geleni yapacağını söyledi. “Git kızım, oku. Sana güveniyoruz.” diyerek yolladılar Ankara’ya. Asker çocuğuydu Selenay. Sürekli başka şehirlere tayinleri çıkardı. Üniversiteden mezun olduktan sonra bir iki iş deneyimi oldu. Hedefi, çalışıp kariyer yapmak olduğu için kadın erkek ilişkilerine pek sıcak bakmıyordu. Başarılı olma hırısı, onu bu duygulardan hep uzak tutuyordu. İstanbul’da bir iş ilanına başvurdu ve işe kabul edildi. Bilgi ve birikimlerini kullanabileceği, kariyer yapabileceği bir işti. Uzun yıllar sonra Ankara’dan ayrılmak zor gelse de kariyeri için yerleşti İstanbul’a. İşe başladıktan birkaç ay sonra şirket çalışanları olarak yılbaşı kutlamak için gittikleri yemekte dikkatini çekti aylardır birlikte çalıştığı Müdür Rafet Bey. Uzun boyluydu; çok şık gi-

yinmişti. Taktığı mavi kravatla gözleri, neredeyse aynı renkti. Saçları önüne dökülüyor, onları arada bir elleriyle kaldırıyor. Rafet de onunla ilgileniyordu. Bu hissi hiç yaşamayan Selenay, içkinin de etkisiyle cevap verdi bakışmalara. Ve karnında bir bebekle, canını sağ kurtarmanın korkusu ve sevinciyle uçaktaydı. Ne yapacağını bilmeden... “Kemerlerinizi bağlayın.” anonsuyla nerede olduğunu fark etti. İçi geçmişti, korku heyecan ve yorgunluktan. Uçaktan birlikte indiler Burak’la.

“Nereye gideceksin?” diye sordu Burak. “Kalacak yerin var mı?”

“İş için geldiğimde kaldığım otelde kalırım herhâlde. Biraz yalnız kalmak istiyorum.” diye yanıtladı Selenay.

“İstersen beni arayabilirsin.” dedi Burak kartvizitini uzatarak. Ben de birkaç gün Paris’teyim.” derken lapa lapa kar yüzüne vuruyordu tüm gerçekleri. Her kar tanesi ayrı ayrı acıtıyordu yüreğini.

Gözünü açtığında fark etti hastane odasında olduğunu. Başucunda Burak, “Merak edilecek bir şeyin yokmuş. Bebek de gayet iyiymiş.” derken Selenay hıçkırarak ağlamaya başladı. “Sen ne kadar iyisin. Teşekkür ederim. Toparlanırım birazdan. İşlerin aksamasın benim yüzümden.” diyerek tekrar teşekkür etti.

Fırsat bulup açamadığı cep telefonunu açıp mesajlara baktı bir ümitle. Yaptıklarından pişman olup özür dilediği mesajları okumayı beklerken Rafet’ten daha çok tehdit eden ve gözdağı veren cümleleri okudu gözyaşları içinde.

Az sonra çalan telefonda *ANNEM* yazıyordu. O anda en çok ihtiyaç duyduğu kişiydi. Nereden anlamıştı onun kendisini yalnız hissettiğini?

“Anne, çok kötüyüm. Anlatacaklarım var,” demesine gerek kalmadan annesi, “Her şeyi biliyoruz kızım. Sen ve karnındaki evladını bekliyoruz. Her şey çok güzel olacak.” derken son

cümleleri duyamıyordu hıçkırıktan. “Aklımda sen varsın küçük bebeğim. Sen...” diyordu sadece.

Kızının düğününde yine aynı cümleler çıktı yüreğinden. Aklımda hep sen olacaksın. Sen.